

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **H. K.-taxi, spol. s r. o.,** se sídlem Třebsín 295, Netvořice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, č. j. 6 Ca 221/2008 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] Dne 28. 5. 2007 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy (dále jen „magistrát“) rozhodnutí č. j. MHMP 117023/2006/DOP-T/Fu-rozd, kterým uložil žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) pokutu 110 000 Kč za správní delikt podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, spočívající v porušení § 21 odst. 3 téhož zákona. Dále jí uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč. Magistrát rekapituloval, že v rámci výkonu státního odborného dozoru provedl dne 31. 3. 2006 v 00:20 jeho pracovník kontrolu taxislužby formou kontrolní jízdy. Při této kontrole zjistil, že stěžovatelka jako provozovatelka taxislužby porušila § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistila, aby při výkonu taxislužby byla ve vozidle uložena Uživatelská a evidenční kniha taxametru, a také nezajistila, aby řidič J. L. ihned po

skončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o zaplacení jízdného. Přítomný řidič J. L. odmítl podepsat a převzít protokol o výsledku kontroly taxislužby. Proto byl protokol zaslán stěžovatelce, která na něj reagovala po měsíci dopisem, v němž uvedla, že pan J. L. nebyl v době kontroly již jejím zaměstnancem, neboť dohoda o provedení práce skončila již dne 30. 3. 2006. J.L. se proti tomu ohradil prostřednictvím svého právního zástupce. Po jednání všech zúčastněných dospěl magistrát k závěru, že pan L. byl v době kontroly zaměstnancem stěžovatelky, neboť dohoda o provedení práce ze dne 5. 1. 2006 nebyla řádně ukončena. Stěžovatelka proto byla v době konání kontroly objektivně odpovědná za jeho jednání. Při stanovení výše pokuty přihlížel magistrát k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, jež lze kvalifikovat jako podvodné jednání s cílem klamat zákazníka a neprávem se obohatit, znemožnit svoje následné dohledání a explicitně tak poškozovat dobré jméno hlavního města Prahy.

[2.] Stěžovatelka podala proti rozhodnutí magistrátu odvolání. V něm trvala na tom, že pan L. již nebyl v době kontroly jejím zaměstnancem, neboť dohodu o provedení práce s ním jednostranně ukončila formou dodatku k dohodě. Pro rozvázání dohody o provedení práce není stanovena písemná forma, takže jednostranné ukončení dohody o provedení práce bylo dostatečným projevem vůle stěžovatelky jako zaměstnavatele. Pan L. byl vyřazen i z evidence taxislužby v Benešově a neměl již knihu taxametru. Pan L. původně vzal na vědomí, že s ním byla dohoda o provedení práce ukončena, až během správního řízení si ale uvědomil, že by se musel zodpovídat ze svých skutků, a proto se následně snažil ukončení dohody o provedení práce zpochybnit, aby za jeho okrádání zákazníků zodpovídala stěžovatelka. Pan L. se k odvolání vyjádřil a uvedl, že forma pracovněprávního vztahu byla zvolena tak, aby stěžovatelce vždy umožňovala vyhnout se odpovědnosti v případě hrozícího správního potrestání tvrzením, že tento vztah již skončil. Přitom je krajně nepravděpodobné, že by se zaměstnavatel v případě ukončení pracovněprávního vztahu nedomáhal například vrácení vozidla. Toto vozidlo přitom nadále užíval coby zaměstnanec a pracovněprávní vztah ukončil až dne 4. 9. 2006.

[3.] Stěžovatelčino odvolání zamítlo Ministerstvo dopravy, odbor veřejné dopravy (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 31. 3. 2008, č. j. 51/2008-190-TAXI/3. Žalovaný se ztotožnil s názorem magistrátu, že dohoda o provedení práce byla v době vykonání kontroly platná, takže odpovědnou osobou byla stále stěžovatelka, coby provozovatelka taxislužby. Žalovaný připomněl, že podle § 245 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, který byl účinný v době kontroly, je jednostranné odstoupení od smlouvy platné pouze tehdy, pokud je takový postup předpokládán zákoníkem práce nebo plyne z dohody mezi účastníky. Z § 236 odst. 3 zákoníku práce však ve vztahu k dohodě o provedení práce plynula možnost jednostranného odstoupení pouze pro případ neprovedení sjednaného úkolu v dohodou stanovené době. V předmětné dohodě o provedení práce však žádná doba pro provedení úkolu v rozsahu 100 hodin sjednána nebyla. Stěžovatelkou tvrzené nepředložení knihy taxametru ke kontrole ze strany řidiče, jež bylo jako důvod ukončení dohody uvedeno v dodatku k dohodě o provedení práce, důvodem platného zániku pracovněprávního vztahu mezi řidičem a stěžovatelkou nebylo už proto, že tento dodatek nebyl řidiči ke dni 31. 3. 2006 doručen. Žalovaného nepřesvědčil ani protokol o výslechu svědka Bohuslava Růžičky, zaměstnance stěžovatelky, který verifikoval její tvrzení, že řidič L. odmítl dne 30. 3. 2006 podepsat dodatek o zrušení dohody o provedení práce. K zániku pracovněprávního vztahu mohlo dojít i v důsledku splnění úkolu v rozsahu 100 hodin. To se ovšem nepodařilo prokázat ani paměťovým modulem taxametru, protože byl vadný, ani denními a měsíčními uzávěrkami taxametru, protože je stěžovatelka nepředložila, ačkoli by

je měla mít. Dohoda o provedení práce tedy stále platila a stěžovatelka byla objektivně odpovědná za porušení právních předpisů ze strany řidiče Jiřího L. Žalovaný dále napravil pochybení magistrátu spočívající v nedostatečném odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k uložené pokutě. Žalovaný odůvodnění v tomto ohledu sám doplnil, přičemž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč je nevydání dokladu o výši jízdného závažným protiprávním jednáním.

[4.] Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí žalobou k Městskému soudu v Praze. V ní žalovanému vytkla, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Stěžovatelka trvala na tom, že její pracovněprávní vztah k J.L. skončil 30. 3. 2006, neboť zmaření doručení písemnosti o ukončení tohoto vztahu vyvolalo fikci doručení. Jednostranné ukončení bylo také v souladu se zákoníkem práce, neboť pracovník neodevzdal úkol ve sjednané kvalitě a ve sjednané době, protože překročil stanovenou dobu 100 hodin. Dále stěžovatelka brojila proti tomu, že žalovaný a magistrát hodnotili důkazní prostředky v její neprospěch a pochybnosti plynoucí z dokazování vykládali k její tíži. Upozornila také na to, že ve stejné kauze týkající se jí a řidiče J. L. se Ministerstvo financí rozhodlo řízení zastavit. Konečně vytýkala rozhodnutí žalovaného také nepřezkoumatelnost.

[5.] Městský soud v Praze tuto žalobu zamítl svým rozsudkem ze dne 7. 4. 2011. V něm zohlednil i nové důkazy, konkrétně listinu opatřenou razítkem stěžovatelky a nečitelným podpisem, nazvanou „Evidence pracovní doby za měsíce leden, únor a březen 2006“, v níž jsou vyplněny údaje o začátku a konci pracovní doby J. L. Městský soud připomněl, že podle § 236 odst. 3 zákoníku práce mohl zaměstnavatel odstoupit od dohody o provedení práce, jestliže pracovní úkol nebyl proveden ve sjednané době. Nepředložení knihy taxametru ke kontrole důvodem pro ukončení dohody formou dodatku k dohodě o provedení práce být nemohlo. Nebylo tak vlastně ani rozhodné, zda byl řidič s tímto dodatkem seznámen a odmítl jej podepsat a převzít, či zda mu vůbec nebyl oznámen a předložen. Městský soud odmítl i tvrzení stěžovatelky, že sjednaných 100 hodin bylo odpracováno už před 30. 3. 2006. Evidence pracovní doby, která to měla prokazovat, nebyla vůbec předložena během správního řízení, ale až během soudního řízení a nebyla navíc nijak potvrzena samotným řidičem. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že ke dni 31. 3. 2006 bylo třeba na J. L. hledět jako na zaměstnance stěžovatelky, která tím pádem nesla odpovědnost za zjištěná porušení zákona. K rozhodnutí Ministerstva financí, na něž se stěžovatelka odvolávala, městský soud připomněl, že se sice týkalo týchž účastníků, ovšem jiných předpisů, konkrétně cenových předpisů, a řízení bylo zastaveno z důvodu uplynutí lhůty pro uložení pokuty.

II. Obsah kasační stížnosti

[6.] Stěžovatelka v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky.

[7.] Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že nevzal v potaz předloženou evidenci pracovní doby. Z ní je patrno, že řidič L. odpracoval 100 hodin, což byla podle tehdejšího zákoníku práce limitní doba pro dohodu o provedení práce, takže pracovní úkol byl naplněn, dohoda ukončena a v době předmětné kontroly již nemohl být jejím zaměstnancem.

[8.] Dále stěžovatelka připomíná, že dohody o provedení práce nesměly být podle tehdejšího zákoníku práce uzavírány za účelem výkonu opakovaných činností po určitou dobu, aniž by jejich výsledkem bylo dokončení uceleného úkolu. Práce řidiče vozidla je ovšem opakující se činností, takže předmětná dohoda o provedení práce byla v rozporu se zákoníkem práce, a tedy neplatná od samého začátku. Právě to, zda byl J. L. zaměstnancem v době kontroly, je v dané věci rozhodující. J. L. si toho je vědom, a proto zpochybňuje stěžovatelčino tvrzení o ukončení pracovněprávního vztahu. Pokud podle soudů byl v době kontroly zaměstnancem, vyhne se trestu, pokud by jím nebyl, nesl by odpovědnost sám a byl by potrestán za své protiprávní jednání.

[9.] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a vrácen mu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[10.] Žalovaný ve svém vyjádření sdílí pochybnosti městského soudu ohledně evidence pracovní doby předložené stěžovatelkou až spolu s podáním správní žaloby. Tato evidence totiž má prokazovat, že již dne 27. 3. 2006 odpracoval J. L. 100 hodin, na něž byla uzavřena dohoda o pracovní činnosti. Pokud by tomu tak bylo, pak stěžovatelčin pokus o ukončení dohody o provedení práce dodatkem ze dne 30. 3. 2006, na který se předtím odvolávala, by postrádal jakýkoli smysl. Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkou neplatnosti dohody o provedení práce od počátku, neboť podmínka, že provedená práce má spočívat v uceleném úkonu, byla součástí zákoníku práce pouze ve znění účinném do 31. 12. 1988. V době uzavření dohody, tedy ke dni 5. 1. 2006, ovšem zákoník práce již takovou podmínku neznal. Žalovaný tedy navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[12.] Stěžovatelka byla postižena za pochybení, která zjistila kontrola provedená magistrátem dne 31. 3. 2006 v taxíku řízeném řidičem J.L. Rozhodnou právní otázkou během správního řízení i nyní během řízení soudního bylo, zda stěžovatelka nesla za tato pochybení objektivní odpovědnost vyplývající z toho, že byla zaměstnavatelkou J. L. Stěžovatelka setrvale tvrdí, že dne 31. 3. 2006 nebyla zaměstnavatelkou J. L., neboť dohoda o provedení práce sjednaná mezi ní a panem L. dne 5. 1. 2006 již v době kontroly neplatila. Důvodnost kasační stížnosti opřené o toto tvrzení se proto nutně musí odvíjet od posouzení rozhodné právní otázky, zda byl J. L. dne 31. 3. 2006 stěžovatelčiným zaměstnancem, či nikoliv. Nelze přitom přehlédnout, že jakkoli stěžovatelka setrvávala po celé správní a soudní řízení na tom, že nebyla v rozhodném dni zaměstnavatelkou pana L., důvody, kterými neexistenci pracovněprávního vztahu mezi sebou a ním prokazovala, se měnily, a to postupně do podoby tří odlišných verzí. Všechny tyto stěžovatelkou

předkládané verze je přitom třeba posoudit podle tehdy účinného zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 3. 2006.

[13.] Nejprve stěžovatelka tvrdila, že dohodu o provedení práce ukončila dne 30. 3. 2006 v 10:00, což doložila dne 5. 5. 2006 kopií dodatku k této dohodě. V něm je uvedeno, že J. L. po opakovaných výzvách nepředložil ke kontrole knihu taxametru, přestože v dohodě o provedení práce byl kladen důraz na dodržování zákona o silniční dopravě a vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (*pozn. soudu:* tedy právě těch předpisů, při jejichž porušování byl J. L. o 14 hodin později přistižen). Z těchto důvodů stěžovatelka smluvní vztah s J. L. ukončila. Ten ovšem prý tento dodatek odmítl podepsat. Při ústním jednání konaném dne 13. 9. 2006 proti tomu právní zástupce J. L. namítl, že mu tento dodatek nebyl nikdy předložen. Jednatelka stěžovatelky mu ukončení navrhla toliko ústně, přičemž ukončení navrhovala datovat zpětně, což ostatně již dříve použila u jiného zaměstnance. Jiný zaměstnanec stěžovatelky, pan B. R., ovšem v rámci tohoto ústního jednání vypověděl, že byl přítomen dne 30. 3. 2006 tomu, jak pan J. L. odmítal něco jednatelce stěžovatelky podepsat. Krom toho stěžovatelka předložila také žádost o zrušení evidenčního čísla vozidla taxislužby ze dne 4. 4. 2006, adresovanou Městskému úřadu Benešov.

[14.] V posouzení této první verze je třeba se shodnout se závěrem, ke kterému dospěl již magistrát. Ustanovení § 236 zákoníku práce upravující dohody o provedení práce znal výslovně opravdu jediný důvod zániku těchto dohod, a to nesplnění úkolu v dohodnuté době podle § 236 odst. 3: *„(3) Pracovní úkol musí být proveden ve sjednané době, jinak může zaměstnavatel od dohody odstoupit. Zaměstnanec může od dohody odstoupit, nemůže-li pracovní úkol provést proto, že mu zaměstnavatel nevytvořil sjednané pracovní podmínky; zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, která mu tím vznikla.“* Tyto důvody výslovně spjaté s dohodami o provedení práce v projednávaném případě zjevně naplněny nebyly.

[15.] Nejvyšší soud ovšem ve svém stanovisku ze dne 17. 6. 1980, sp. zn. Cpj 160/79 (publ. pod č. 27/1980 Sb. NS), obecně připomněl, byť ve vztahu ke staršímu znění zákoníku práce, že se na dohody o provedení práce vztahovaly i jiné možnosti ukončení smluvního vztahu a přehledně je vyjmenoval. Celkově se jednalo o těchto šest důvodů: *„Dohoda o provedení práce končí tehdy, jestliže pracovník splnil pracovní úkol, který byl dohodou sjednán. Jestliže pracovní úkol není proveden ve sjednané lhůtě, může organizace do dohody odstoupit (§ 238 odst. 2 zák. práce). ... Pracovník může od dohody odstoupit, nemůže-li pracovní úkol provést proto, že mu organizace nevytvořila sjednané pracovní podmínky. ... Kromě toho se ruší dohoda o provedení práce odstoupením z důvodů, které si účastníci v dohodě smluvili nebo z důvodů pro něž lze obecně podle ustanovení § 245 zák. práce od dohody odstoupit. Dohodou mezi organizací a pracovníkem končí dohoda o provedení práce v tom okamžiku a za těch podmínek, které si účastníci sjednali, nebo i bez předchozího sjednání podle ustanovení § 244 zák. práce. ... Dohoda o provedení práce končí také smrtí pracovníka, přičemž nároky dědiců jsou upraveny ve speciálním ustanovení § 238 odst. 4 zák. práce.“*

[16.] V rámci této první verze stěžovatelka argumentovala tím, že byl splněn pátý z těchto důvodů, tedy dohoda účastníků ve smyslu § 244 zákoníku práce, kterou měl být dodatek ze dne 30. 3. 2006. Ovšem vzhledem k tomu, že jej J. L. odmítl podepsat, a není ani prokázáno, že mu byl ke dni 30. 3. 2006 platně doručen podle § 266a zákoníku práce, šlo ke dni 31. 3. 2006 pouze o nedoručený jednostranný právní úkon ze strany stěžovatelky, blížící se odstoupení od smlouvy podle § 245 odst. 1 zákoníku práce. Podle něj ovšem lze od smlouvy odstoupit, *„jen jestliže je to v tomto zákoníku stanoveno nebo*

účastníky dohodnuto.“ V zákoníku práce byly ovšem stanoveny pouze výše citované důvody a žádná dohoda mezi účastníky o možnosti odstoupení od smlouvy z jiných důvodů nebyla v řízení prokázána. Lze se tedy ztotožnit s tvrzením uvedeným již v prvostupňovém rozhodnutí magistrátu a poté převzatým i městským soudem, že dohoda o provedení práce byla dne 31. 3. 2006 stále platná, neboť k platnému odstoupení či dohodě o ukončení nedošlo.

[17.] Stěžovatelka ovšem již ve svém přípise ze dne 20. 2. 2007 přišla s druhou verzí, podle níž dohoda o provedení práce zanikla na základě prvého z důvodů uvedených ve výše citovaném stanovisku Nejvyššího soudu, tedy splněním pracovního úkolu. K tomu mělo dojít konkrétně tím, že J. L. odpracoval již ke dni 27. 3. 2006 100 hodin, tedy maximální dobu pro tento typ dohod. Tuto skutečnost měla podle stěžovatelky dokazovat celá řada dokumentů. Stěžovatelka ovšem žádný z nich nepředložila, s výjimkou evidence pracovní doby na leden až březen 2006 pro řidiče J. L. Tento dokument ovšem nepředložila v rámci správního řízení, ale až v rámci řízení před městským soudem, takže správní orgány k němu pochopitelně nemohly přihlížet. S ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle nějž při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, i s ohledem na to, že tato evidence pracovní doby byla podepsána pouze provozovatelem taxislužby, nikoli i samotným řidičem, nemohlo jít o důkaz, který by vedl městský soud k přehodnocení skutkového stavu konstatovaného správními orgány. Šlo tedy o důkaz jednak opožděně uplatněný a jednak o důkaz pochybné vypovídací hodnoty, neboť jej potvrdil pouze ten, v jehož prospěch měl svědčit, a není vůbec jasné, zda k onomu potvrzení došlo před začátkem správního řízení, či až v reakci na ně. Ani tato druhá verze tedy stěžovatelku nezbavila odpovědnosti za pochybení zjištěná dne 31. 3. 2006 při kontrole ve vozidle jí provozované taxislužby, neboť ani ona nepřesvědčila správní orgány a poté ani městský soud o tom, že J. L. již nebyl v době kontroly jejím zaměstnancem.

[18.] V reakci na to přichází stěžovatelka v kasační stížnosti s třetí verzí, podle níž dohoda o provedení práce nikdy platně nevznikla, neboť ji stěžovatelka uzavřela s J. L. v rozporu se zákoníkem práce. Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že takový argumentační obrat, tedy tak nové a překvapivé tvrzení obsažené až v kasační stížnosti, je na hranici přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 8 Afs 48/2006, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). Na druhou stranu jde ale stále o tvrzení, které má – byť zcela novým a překvapivým způsobem – podpořit stěžovatelčino základní tvrzení, že J. L. nebyl v době konání kontroly jejím zaměstnancem. Proto bude i tato námitka posouzena.

[19.] Stěžovatelka odůvodňuje neplatnost dohody o provedení práce, kterou uzavřela dne 5. 1. 2006 s J. L., tím, že tento typ dohod nesměl být uzavřen za účelem výkonu opakovaných činností po určitou dobu, aniž bylo jejich výsledkem dokončení uceleného úkolu, který lze označit jako cílový samostatný výsledek. Lze se plně ztotožnit se žalovaným v tom, že stěžovatelka vychází z podoby zákoníku práce účinné do 31. 12. 1988, konkrétně do jeho novely zákonem č. 188/1988 Sb. Do této novely opravdu ustanovení § 232 odst. 3 zákoníku práce takovou podmínku obsahovalo: *„(3) Dohody o provedení práce lze uzavírat jen k provedení ojedinělého určitého pracovního úkolu vymezeného výsledkem práce, který není možno zajistit pracovníky organizace v rámci jejich povinností z pracovního poměru buď proto, že tento úkol nevyplývá z běžné činnosti organizace, nebo proto, že to výjimečně vyžaduje povaha takového úkolu.*“

[20.] V rozhodné době, tedy v době uzavření nyní posuzované dohody o provedení práce, byl ovšem předmět těchto dohod omezován již zcela jinak, a to ustanovením § 236 odst. 1 zákoníku práce: *„(1) Dohodu o provedení práce může zaměstnavatel s fyzickou osobou uzavřít, jestliže předpokládaný rozsah práce (pracovního úkolu), na který se dohoda uzavírá, není vyšší než 100 hodin. Do předpokládaného rozsahu práce se započítává také doba práce konané zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce; vláda může stanovit nařízením, v kterých výjimečných případech se do předpokládaného rozsahu práce tato doba nezapočítává.“* Rozhodující je tedy doba práce, na niž se dohoda sjednává. Její překročení se stěžovatelce prokázat nepodařilo, jak bylo výše vysvětleno; ostatně v takovém případě by nešlo o neplatnost dohody o provedení práce od počátku, jíž se stěžovatelka nyní dovolává.

[21.] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil ani s tím, že by byla dohoda o provedení práce mezi stěžovatelkou a J. L. od počátku neplatná, a ani tato její třetí verze vysvětlující, proč údajně nebyl J. L. v době konání kontroly jejím zaměstnancem, není přesvědčivá. Pouze obiter dictum soud k této třetí verzi připomíná, že smyslem omezování možností uzavírání dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle starého zákoníku práce bylo chránit zaměstnance proti tomu, aby nebyli zbaveni výhod pracovního poměru podle části druhé tehdejšího zákoníku práce v situacích, které fakticky byly pracovním poměrem. Smyslem těchto omezení pro uzavírání dohod upravených v části čtvrté zákoníku práce rozhodně nebylo, aby se zaměstnavatel mohl ex post zbavit odpovědnosti za činy, jichž se zaměstnanec jeho jménem dopustil v době trvání těchto dohod.

[22.] Lze tak uzavřít, že se Nejvyšší správní soud neztotožnil s žádným ze tří důvodů, o něž stěžovatelka postupně opírala své tvrzení, že ke dni 31. 3. 2006 nebyla zaměstnavatelkou J. L. Nelze přitom přehlédnout, že důvody, které na podporu svého tvrzení postupně uváděla, se navzájem nepodporují, ale spíše vylučují, což oslabuje jejich argumentační přesvědčivost. Stěžovatelka nejprve tvrdila, že dohoda o provedení práce zanikla, neboť s J. L. několik hodin před kontrolou sjednala dodatek o ukončení dohody, nebo mu jej alespoň jednostranně oznámila; poté tvrdila, že s ním takový dodatek sjednávat ani nemusela, protože dohoda zanikla splněním úkolu v rozsahu 100 hodin; a nakonec v kasační stížnosti popírá, že by mezi ní a J. L. byla vůbec kdy uzavřena platná dohoda o provedení práce. Tyto pozoruhodné posuny svých tvrzení navíc stěžovatelka obvykle podpořila dokumentací prokazující právě aktuálně prosazovanou verzi. Nejvyššímu správnímu soudu samozřejmě nepřísluší spekulovat nad tím, zda je tato dokumentace antidatovaná či zda byla připravena předem. V každém případě výsledkem toho, že stěžovatelka předkládala stále nová a nová zdůvodnění toho, proč nebyla ke dni 31. 3. 2006 zaměstnavatelkou J. L., není narůstající přesvědčení zdejšího soudu o tom, že jí skutečně nebyla, ale spíše přesvědčení, že jde toliko o zastírací manévry, jimiž se chce za každou cenu zbavit zodpovědnosti za protiprávní skutky, jichž se J. L. jako její zaměstnanec dopustil.

[23.] I Nejvyšší správní soud je tedy z výše uvedených důvodů přesvědčen, že v době konání kontroly byl J. L. stěžovatelčiným zaměstnancem. Nesla tedy objektivní odpovědnost za pochybení zjištěná ve voze taxislužby, který v době kontroly jejím jménem řídil. Bylo proto zcela namístě, pokud byla stěžovatelka pokutována za pochybení zjištěná při této kontrole. Kasační stížnost je tedy nedůvodná a je namístě ji zamítnout.

V. Závěr

[24.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25.] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu